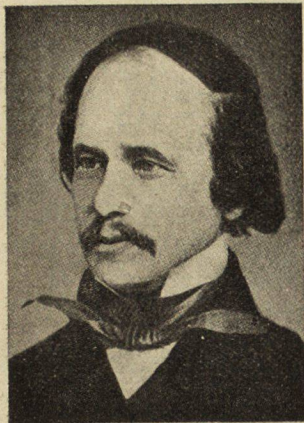

хорови и солови пѣсни — извънредно много популярни въ Русия.

Съ своитѣ опери Д. заема едно видно мѣсто въ историята на руската музика, но той указва мощно влияние и върху по-нататъшното нейно

Александръ Даргомижски

развитие съ влиянието, що е упражнявалъ върху компониститѣ отъ „Младата руска школа“.

Двоенъ бекаръ = $\flat\flat$ знакъ за обезсилване двойния диезъ и двойния бемолъ.

Двоенъ бемолъ = $\flat\flat$ — знакъ за двойно понижение.

Двоенъ грифъ — едновременно произвеждане на два или повече тона на единъ и сжщъ струненъ инструментъ.

Двоенъ диезъ = $\sharp\sharp$ — знакъ за двойно повишение.

Двоенъ канонъ — контрапунктично съединение на два канона.

Двоенъ контрапунктъ — гл. контрапунктъ.

Двоенъ концертъ — концертъ за два солови инструмента, съ съпроводъ — най-често оркестровъ.

Двоенъ трилеръ — едновремененъ трилеръ на две ноти при струнитѣ инструменти.

Двоенъ хоръ = раздѣлянето на единъ голѣмъ хоръ на два по-малки. Д. х. е обикновено 8-гласенъ, при различни комбинации на гласоветѣ.

Двойна fuga — fuga съ две теми, и такава, при която противотемата е фугирана едновременно съ главната тема. Фуги съ три теми (тройна fuga) и съ четири теми (четворна fuga) се наричатъ сжщъ Д. ф.

Дворжакъ, Антонинъ — Dvořák, Antonín — бележитъ чешки компонистъ, род. 8 септ. 1841 въ Нелахоцевеъ, при Кралупъ (Чехия), умр. 1 май 1904 въ Прага, бащата е билъ месаръ и синътъ е трѣбвало първоначално да стане такъвъ, ала извадения отъ рано забележителенъ музикаленъ даръ измѣня попрището му. Следъ като учи при Лиманъ, който открива дарбитѣ му, Д. постѣпва въ Органната школа въ Прага, дето учи 1857—59, свирейки едновременно въ разни недоброкачествени оркестри, за да се сдобива съ нуждитѣ срѣдства. 1863—76 е виолистъ въ Пражкия националенъ театъръ. 1873 неговия „Химнъ“ за хоръ и оркестъръ е ималъ такъвъ голѣмъ успѣхъ, че заинтересува силно сведущитѣ музикални срѣди. 1873 напуща оркестра на театъра, и бива назначенъ за органистъ на църквата „Св. Адалбертъ“. Известността си извънъ Прага Д. получава, когато Брамсъ и Хансликъ, като жури на комисията за държавната музикална стипендия, имали случая да се запознаятъ съ неговитѣ композиции. Тѣ отреждатъ нему стипендията, и го препоръчватъ на издателя Зимрокъ. Следъ излизането на „Славянскитѣ танци“ името на Д. става вече познато на цѣлъ свѣтъ. Видни диригенти, като Хансъ фонъ Бюловъ, Хансъ Рихтеръ, Никишъ и др. започватъ да изпълняватъ неговитѣ творби, и да прославятъ името му. Отразявайки чъртитѣ на чешката народна музика въ своето творчество, той създава творба следъ творба, и все повече и повече затвърдява славата си. 1884 посещава Англия, и въ продължение на три години, още четири пѣти отива тамъ за да ржководи при музикални тържества свои творения. 1890 бива назначенъ професоръ по композиция въ Пражката консерватория, а 1892 последвало повижането му за